

HOLLY RINGLAND

*Florile
pierdute
ale lui Alice
Hart*

Traducere din engleză și note de
SÎNZIANA DRAGOȘ

HUMANITAS
fiction

Femeilor care se îndoiesc de valoarea
și de forța poveștilor lor.

Mamei mele, care a făcut orice ca să-mi aducă flori.

Și cartea aceasta este pentru Sam, fără care visul meu
de o viață ar fi rămas nescris.

Cuprins

1. Orhideea cu cioc roșu	11
2. Floarea de flanelă	22
3. Imortela lipicioasă	34
4. Brunonia albastră	47
5. Plumeria	54
6. Menta vărgată	69
7. Clopoștii galbeni	79
8. Crinul de vanilie	88
9. Umbra-noptii viorie	103
10. Punguța cu spini	116
11. Crinul de râu	129
12. Acacia de Cootamundra	144
13. Cupa-de-aramă	154
14. Eucaliptul roșu de râu	173
15. Orhideea doamnă albastră	182
16. Grozama amară	197

17. Banksia	211
18. Imortela portocalie	221
19. Maireana	233
20. Grevillea de miere	245
21. Swainsona	256
22. Spinifex	270
23. Mirtul de deșert	279
24. Parakeelya cu frunze late	293
25. Stejarul de deșert	308
26. Arbustul-felinar	326
27. Arborele de coral cu aripi de liliac	340
28. Floarea-pasăre verde	357
29. Coada-vulpii	368
30. Roata de foc	374
Nota autoarei	383
Mulțumiri	387

O lacrimă splendidă a căzut
În poartă din floarea pasiunii.
Vine porumbița mea, iubita mea;
Vine viața mea, soarta mea;
Strigă trandafirul roșu: „E aici, aproape, aici”,
„A întârziat”, plânge trandafirul alb;
Și nemțșorul ascultă: „Aud, aud”,
Iar crinul murmură: „Aștept.”

Alfred Lord Tennyson

1

Orhideea cu cioc roșu

Semnificație: Dorință de a poseda

Pyrorchis nigricans / Australia de vest

Are nevoie de foc pentru a înflori. Răsare din bulbi care pot să vegeteze. Petalele cărnoase au dungii de culoare rubinie intensă și se înnegresc după ce au înflorit, de parcă ar fi carbonizate.

Alice Hart, o fetiță de nouă ani, stătea la birouașul său de lângă fereastră, în casa lor de lemn din capătul aleii, și își închipuia cum ar putea să-i dea foc tatălui ei.

Pe biroul din lemn de eucalipt făcut de tatăl ei ținea deschisă o carte de la bibliotecă. Cuprindea mituri despre foc adunate din toată lumea. Deși de la nord-est venea o adiere sărată dinspre Pacific, Alice simțea miros de fum, pământ și pene arse. Citea, rostind cuvintele în șoaptă:

Păsărea Phoenix este cuprinsă de flăcări, ca să fie mistuită de foc, să se facă scrum și să se ridice reînnoită, renăscută, preschimbată – aceeași, dar cu totul diferită.

Și-a trecut ușor vârful degetului peste imaginea păsării Phoenix care își lua zborul, cu penajul alb-argintiu strălucitor, cu aripile întinse și cu capul dat pe spate, gata să sloboadă un strigăt victorios. Dar și-a tras iute mâna, de parcă văpaia flăcărilor aurii, roșii și portocalii ar fi putut să o pârljească. Pe geam a pătruns o nouă adiere cu iz de alge, iar clopoțelii din grădina mamei i-au dat semn că vântul se întetea.

Aplecându-se peste birou, Alice a împins fereastra, lăsând-o abia crăpată. A dat cartea deoparte, privind cu coada

ochiului imaginea și întinzând mâna după farfuria cu pâine prăjită pe care și-o făcuse cu o oră în urmă. A mușcat din felia unsă cu unt și tăiată în formă de triunghi și a început să mestece încet pâinea răcită. Cum ar fi să-l vadă pe tatăl ei mistuit de flăcări? Să se facă scrum toți demonii din el și să se ridice din flăcări, renăscută, partea lui cea bună, reîntrupată în omul care fusese uneori: cel care-i făcuse o masă la care să poată să-și scrie poveștile.

Alice a închis ochii, închipuindu-și pentru o clipă că valurile din apropiere pe care le auzea prin fereastra deschisă erau un ocean de flăcări învolburate. Ar fi cu putință să-l împingă pe tatăl său în el, ca să se mistuie asemenea păsării Phoenix din carte? Cum ar fi dacă ar ieși din valuri, scuturându-și capul de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis urât, și s-ar îndrepta spre ea cu brațele deschise? „Bună, Iepuraș“, ar putea să-i zică. Sau poate doar ar fluiera, cu mâinile în buzunare, cu privirea zâmbitoare? Poate că Alice n-ar fi nevoită să mai vadă vreodată cum i se întunecă de furie ochii albaștri sau cum se schimbă la față, cu saliva adunată la colțurile gurii ca o spumă albă ca paloarea chipului său. Atunci și-ar fi putut vedea doar de ce-i plăcea ei cel mai mult: să ghicească de unde bătea vântul, să-și aleagă cărți de la bibliotecă sau să scrie la birouașul său. Renăscut din foc, tata ar atinge mereu trupul de gravidă al mamei numai cu blândețe, mâinile lui ar cuprinde-o pe Alice doar ușor, ocrotitor. Și, mai ales, l-ar lua pe prunc în brațe când ar apărea pe lume, iar Alice n-ar mai fi nevoită să stea trează, frământându-se cum să-și protejeze familia.

A închis cartea. Bufnitura grea s-a resimțit prin lemnul mesei care ocupa întregul perete al dormitorului ei, sub cele două ferestre mari care dădeau spre grădina cu ferigi: părul-domniței, cornul-cerbului, planta-fluture, pe care mama ei le îngrijise până când fusese doborâtă de grețuri. Chiar în dimineața aceea, pe când punea în ghivece răsaduri de piciorul-cangurului, mama s-a îndoit de mijloc, vărsând peste ferigi. Alice era la masa ei și citea; auzind-o cum vomita, a sărit pe fereastră drept pe straturile cu ferigi. Neștiind ce trebuia să facă, a apucat-o strâns de mână.

— N-am nimic, i-a spus mama tușind, strângându-i și ea mâna, după care i-a dat drumul. Grețurile de dimineață, Iepuraș, nu te speria.

Când și-a ridicat capul ca să tragă aer în piept, părul său blond s-a dat pe spate, dezvelindu-i fața și scoțând la iveală o nouă vânătaie, întunecată ca marea pe înserat, în jurul unei despicături în pielea fină de după ureche. Alice nu și-a putut lua ochii de la ea destul de repede.

— O, Iepuraș, s-a grăbit să-i explice mama pe când se ridica cu greu în picioare, n-am băgat de seamă ce făceam în bucătărie și m-am împiedicat, copilul ăsta îmi dă așa niște ameteți... a urmat ea, punându-și o mână pe pântec și scuturându-și cu cealaltă pământul de pe rochie.

Alice se uita la vlăstarele de ferigi strivite sub greutatea mamei.

Părinții ei au plecat imediat după aceea. Alice a rămas dinaintea ușii de la intrare până când norul de praf din urma camionetei tatei s-a risipit în aerul albastru al dimineții. Se duceau la oraș pentru încă un control de sarcină; camioneta nu avea decât două locuri. „Să fii cuminte, scumpo!“ a implorat-o mama când i-a atins ușor obrazul cu buzele. Mirosea a iasomie și a frică.

Alice a mai luat încă o bucată triunghiulară de pâine prăjită rece și și-a vârât-o între dinți pe când scotocea în geanta cu cărți de la bibliotecă. Îi promisese mamei că avea să învețe pentru examenul de clasa a patra, dar până acum plicul cu testul de simulare trimis prin poștă de școala prin corespondență rămăsese nedeschis pe masă. Când a scos din geantă o carte și i-a citit titlul, a încremenit. A uitat cu totul de examen.

În lumina palidă produsă de furtuna care se apropia, coperta cu litere în relief a cărții *Focul. Ghidul începătorului* arunca străfulgerări aproape vii. Incendiul azvârlea flăcări metalice. Alice și-a simțit pantecele sfârtecat de ceva periculos, înspăimântător. Palmele i se umeziseră. Tocmai atinsese colțul copertei cu degetele, când a și auzit în spatele ei zornăitul jucăriilor atârinate de lesa lui Toby, de parcă ar fi fost atras ca prin minune de agitația ei. A împins-o ușor cu boticul, lăsându-i

o urmă umedă pe picior. Ușurată de această apariție, Alice i-a zâmbit, iar Toby s-a așezat cuminte. I-a întins felia de pâine prăjită și el a apucat-o cu băgare de seamă între dinți, după care s-a tras într-o parte ca să o înfulece grăbit. Saliva câinelui i se prelingea pe picioare.

— Ce scârbos, Tobes! I-a certat ea, ciufulindu-i blana între urechi.

A ridicat arătătorul și l-a clătinat într-o parte și într-alta. Drept răspuns, Toby a măturat și el cu coada de colo-colo pe podea. A ridicat o lăbuță și a sprijinit-o pe piciorul ei. I-l dăruise tatăl ei și era prietenul cel mai apropiat pe care-l avea. Când era mic, îl apucase de mai multe ori cu dinții de picior pe tatăl ei care-l izbise de mașina de spălat, ca apoi să refuze să-l ducă la veterinar, drept care cățelul rămăsese surd. Când și-a dat seama că nu auzea, Alice s-a apucat să inventeze un limbaj secret cu care să poată comunica cu Toby folosind semne. Ea i-a arătat din nou degetul cel mare ca să-i dea de înțeles că era cuminte. Toby i-a lins obrazul și ea a râs, prefăcându-se dezgustată. Câinele i-a dat târcoale de câteva ori, apoi s-a trântit cu zgomot la picioarele sale. Acum nu mai era mic, arăta mai degrabă a lup cu ochi cenușii decât a câine ciobănesc. Alice și-a afundat degetele de la picioare în blana lui lungă și moale. Îmbărbătată de prezența lui, a deschis *Focul. Ghidul începătorului* și s-a cufundat iute în prima povestire.

În țărâmurii îndepărtate, precum Germania și Danemarca, oamenii au folosit focul ca să se descotorosească de trecut și să facă loc noului, să întâmpine începutul unui nou ciclu: anotimp, moarte, viață sau dragoste. Unii chiar construiau niște forme uriașe din răchită sau ruguri cărora le dădeau foc ca să marcheze sfârșitul unei etape și începutul alteia: să atragă miracolele.

Alice și-a sprijinit spatele de spătarul scaunului. Simțea că o ard ochii și pleoapele îi sunt lipicioase. Și-a apăsat palmele pe filele cărții, peste o fotografie cu o siluetă umană din nuiele de răchită în flăcări. Oare ce miracol ar produce incendiul ei?

Pentru început, nu s-ar mai auzi niciodată în casa lor sunet de lucruri sparte. Duhoarea acră a fricii n-ar mai apăsa pe nimeni. Alice ar putea să-și cultive grădina de zarzavaturi fără să fie pedepsită pentru că a folosit o săpăligă greșită. Ar putea să învețe să meargă pe bicicletă fără să simtă cum i se smulge părul din pielea capului în strânsoarea mânioasă a tatălui ei pentru că nu poate să-și țină bine echilibrul. Singurele semne pe care ar fi nevoită să le descifreze ar fi cele de pe cer, nu umbrele și norii care întunecau chipul tatei, ca să ghicească dacă avea să se comporte ca un monstru, sau ca un om capabil să prefacă un arbore de eucalipt într-un birou.

Asta se întâmplase după ziua aceea când el o azvârlise în mare și o lăsase să ajungă la mal înotând de una singură. În noaptea aceea se făcuse apoi nevăzut în șopronul lui de lemn de unde nu a mai ieșit timp de două zile. Și când a apărut din nou, era încovoiat sub greutatea unei mese dreptunghiulare, mai lungă decât propria lui înălțime. Era făcută din scânduri crem de eucalipt pătat pe care le păstrase ca să-i construiască mamei un adăpost nou pentru ferigi¹. Alice se retrăsese într-un colț în timp ce tatăl ei fixa blatul cu șuruburi în peretele de sub fereastră. Dormitorul i s-a umplut de mireasma lemnului proaspăt tăiat, cu iz de ulei și vopsea. El i-a arătat lui Alice cum se deschidea capacul prins cu balamale de alamă, scoțând la iveală un loc gol care aștepta să fie umplut cu hârtie de scris, creioane și cărți. Făcuse chiar și un suport dintr-o ramură de eucalipt cu care să țină capacul proptit, în așa fel încât ea să poată scotoci înăuntru cu amândouă mâinile.

— O să-ți aduc eu toate creioanele și culorile de care ai nevoie data viitoare când mă duc la oraș, Iepuraș!

Alice l-a cuprins cu brațele pe după gât, mirosea a săpun Cussons, a sudoare și terebentină.

— Cocoloșul meu!

1. Loc din grădina de flori specializat în cultivarea ferigilor și poate fi acoperit sau doar protejat. A fost creat prima dată în Anglia, în 1855, de botanistul Charles Kingsley pentru expunerea diverselor tipuri de ferigi exotice, devenite tot mai la modă în Anglia.

Barba lui nerasă îi înțepa obrazul. Avea pe limbă o mulțime de vorbe frumoase: „Știam eu că mai ești acolo. Rămâi așa. Te rog, nu lăsa vântul să te schimbe.“ Dar nu a putut să rostească decât: „Mulțumesc.“

Ca să se aprindă și să ardă, focul are nevoie de frecare, combustibil și oxigen. Cel mai bun foc are nevoie de toate aceste condiții optime.

Și-a ridicat ochii, privind afară, în grădină. Forța nevăzută a vântului împingea și legăna ghivecele cu ferigile părul-domniței agățate cu cârlige. Șuiera zgomotos prin crăpătura îngustă a ferestrei. A tras adânc aer în piept și i-a dat încet drumul. *Ca să se aprindă și să ardă, focul are nevoie de frecare, combustibil și oxigen.* Cu privirea pierdută spre miezul verde al grădinii mamei sale, Alice știa ce avea de făcut.

În timp ce furtuna se apropia dinspre răsărit și transforma cerul în falduri întunecate, Alice și-a pus vindiacul și a ieșit pe ușa din spate. Toby mergea pe lângă ea, iar Alice și-a vârât degetele în blana lui deasă. El scâncea și o împingea cu botul în burtă. Ținea urechile lipite, pe spate. Afară, vântul smulgea petelele trandafirilor albi ai mamei și le împrăștia ca pe niște stele căzătoare. În fundul curții se zărea silueta mătăhăloasă a șopronului încuiat al tatălui ei. Alice și-a atins buzunarul jachetei, ca să se asigure că avea cheia. A stat o clipă să mai prindă curaj, apoi a deschis ușa din spate și a ieșit în fugă în bătaia vântului, urmată de Toby.

Deși nu avea voie să intre acolo, nimic nu o împiedicase să-și închipuie ce ar putea să se ascundă în șopronul de lemn. De obicei, după grozăviile pe care le făcea, tatăl ei petrecea acolo o mulțime de timp. Dar când ieșea, era întotdeauna alt om. Așa că Alice se gândea că acel șopron avea vreo putere magică de transformare, ca și cum pereții lui ar fi fost o oglindă fermecată sau o roată de tors. Odată, când era mai mică, își luase inima în dinți și-l întrebase ce se afla înăuntru.

El nu îi răspunsese, dar după ce i-a făcut biroul, Alice a înțeles. Citise în cărțile luate de la bibliotecă despre alchimie, știa povestea lui Rumpelstiltskin. Acolo, în șopronul lui, tatăl ei torcea paietele prefăcându-le în fire de aur.

Fugea de-îr ardeau picioarele și plămâni. Toby lătra la cer până când un fulger a săgetat bolta și l-a făcut să-și tragă coada între picioare. La ușa șopronului, Alice a scos cheia din buzunar și a vârat-o în broasca lacătului. Nu mergea. Vântul sufla cu putere înțepându-i fața, aproape s-o trântea, doar căldura lui Toby sprijinit de ea o făcea să-și țină echilibrul. A mai încercat o dată. A împins cheia cu toată puterea; o durea podul palmei. I-a dat drumul o clipă, s-a șters la ochi și și-a dat părul la o parte de pe față. Apoi a mai încercat o dată. De data aceasta, cheia s-a răsucit cu ușurință în broască de parcă ar fi fost unsă. Alice a scos lacătul din belciug, i-a răsucit cârligul și a dat buzna înăuntru cu Toby pe urmele ei. Vântul a trântit ușa cu putere în urma lor.

Șopronul nu avea ferestre și înăuntru era întuneric beznă. Toby a început să mârâie. Alice l-a atins cu mâna ca să-l liniștească. O asurzeau bătăile inimii pe care le simțea în urechi și urletul sălbatic al furtunii. Păstăile cu semințe ale arborelui de foc de lângă șopron cădeau în ploaie sacadată asemenea tropăitului unor tălpi metalice pe acoperiș.

Mirosea puternic a gaz lampant. Alice a orbăit până a dibuit cu degetele o lampă pe masa de lucru a tatălui său. Îi cunoștea bine forma, avea și mama ei una la fel în dormitor. Alături se afla o cutie de chibrituri. În minte îi răsuna o voce mânioasă: „Nu ai ce să cauți aici. Nu ai ce să cauți aici.“ Deși copleșită de rușine, Alice a deschis cutia de chibrituri. A pipăit cu degetele până a dat de măciulia chibritului, a frecat-o de suprafața rugoasă a cutiei, simțind miros de sulf de îndată ce s-a ivit o pară strălucitoare de foc. A apropiat chibritul aprins de fitilul lămpii cu gaz și a înșurubat sticla la loc. Lumina s-a răspândit pe masa de lucru a tatălui său. Dinaintea ei se afla un mic sertar întredeschis. Cu degetele tremurânde, Alice l-a tras ca să-l deschidă mai tare. Înăuntru se afla o fotografie și încă altceva ce nu deslușea prea bine. A scos fotografia. Avea